

[Justitsministeren.]

række mindre alvorlige straffelovsovertrædelser.

Efter retsplejelovens § 721 påtales lovovertrædelser, der efter loven kun kan straffes med bøde og hæfte, som hovedregel af politimesteren (politisager). Andre lovovertrædelser påtales af statsadvokaten (statsadvokatsager). Denne almindelige regel er imidlertid ved bestemmelser i såvel retsplejeloven som særlovgivningen fraveget i en lang række tilfælde. Disse bestemmelser medfører, at sager, der efter den nævnte regel skulle være politisager, behandles som statsadvokatsager, og at visse lovovertrædelser behandles som politisager, selv om overtrædelserne kan medføre fængselsstraf. I praksis er den vigtigste af disse undtagelsesbestemmelser færdselslovens § 69, stk. 4, hvorefter rædselsager behandles som politisager, medmindre tiltalen angår et forhold, hvor der opstår spørgsmål om frakendelse af førerretten, dvs. sager mod spirituspåvirkede motorførere og sager om groft uforvarlig kørsel.

Bortset fra spørgsmålet om, hvem påtale retten tilkommer, har sondringen mellem statsadvokatsager og politisager navnlig betydning med hensyn til, om domsmænd skal medvirke ved sagens behandling. Statsadvokatsager behandles således som hovedregel uden medvirken af domsmænd både ved underretten og landsretten (i ankesager). Domsmænd medvirker dog ikke i underretten, hvis sagen fremmes som tilståelsessag. Politisager behandles derimod altid uden domsmænd. Sondringen har endvidere betydning for, i hvilket omfang der skal beskikkes forsvarer, og for anvendelsen af efterforskningsmidler.

Efter forslaget om ændring af færdselsloven overlades det politimesteren at rejse tiltale for underretten også i frakendelsessagerne, og politimesteren bemyndiges tillige til at opgive eller frafaldt tiltale i disse sager. I alle andre henseender skal sagerne derimod fortsat behandles som statsadvokatsager.

Efter forslaget om ændring af retsplejeloven undergives en række mindre alvorlige straffelovsovertrædelser, der efter de gældende regler påtales af statsadvokaten, politisagsbehandling. Den vigtigste af de overtrædelser, der således foreslås gjort til politi-

sager, er berigelsesforbrydelser af ringe strafværdighed.

Gennemførelsen af lovforslagene vil betyde en mærkbar begrænsning af sagsantallet i statsadvokaturerne, som for tiden er overbebyrdet med arbejde.

For så vidt angår de øvrige bestemmelser, skal jeg indskrænke mig til at henvise til forslagene og de bemærkninger, der ledsager dem.

Med disse ord skal jeg anbefale forslagene til det høje tings velvillige behandling.

Hermed har jeg endvidere den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om udlændinges adgang til landet m. v. (Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber)*.

Baggrunden for ændringerne er De europæiske Fællesskabers regler om fri adgang til indrejse, ophold og arbejde i medlemslandene for personer, der er omfattet af fællesskabsreglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed, retten til fri erhvervsudøvelse og udveksling af tjenesteydelser. Denne adgang kan efter fællesmarkedstraktaten begrænses, når dette er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, men Fællesskaberne har vedtaget et direktiv, der søger at harmonisere de regler i medlemslandene, der er begrundet i disse hensyn. Direktivet nødvendiggør enkelte ændringer i lovens afvisnings- og udvisningsgrunde. Jeg mener ikke, at ændringerne vil få større praktisk betydning. Flere af ændringerne svarer i øvrigt til forslag fremsat af den nordiske udlændingekomité. Dette gælder f. eks. forslaget om ophævelse af den såkaldte „generalklausul“, hvorefter en udlænding kan afvises og udvises, „når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil“.

Danmarks tilslutning til EF er ikke til hinder for at opretholde det nordiske pasområde, men forslagets ændringer i reglerne om afvisning medfører, at der på enkelte punkter må ske ændringer i den nordiske paskontroloverenskomst. Der er mellem de nordiske lande efter forhandlinger på embedsmandsplan opnået principiel enighed om disse ændringer.

Forslaget indeholder i øvrigt regler om en noget ændret fremgangsmåde ved behandlingen af ansøgninger om opholdstilladelse, beslutninger om udvisning m. v. Fælles-

[Justitsministeren.]

skabsreglerne forudsætter, at der skal være mulighed for klage til højere administrativ myndighed, og at klage inden for en vis kortere frist skal have opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at forblive i det pågældende land, indtil der er blevet taget stilling til hans klage. De nævnte afgørelser foreslås derfor henlagt til politiet med justitsministeriet som klagemyndighed, og klage inden 3 dage tillægges opsættende virkning. Forslaget indeholder endvidere en bestemmelse om, at udlændingen kan forblive her i landet, indtil der foreligger en afgørelse vedrørende hans ansøgning om opholdstilladelse. Disse forbedringer af udlændingens retsstilling er i øvrigt i overensstemmelse med principperne i den nordiske udlændingekomité's forslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg skal tillade mig for det høje ting af fremsætte forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Ændring af reglerne om byggegodtgørelse).

Den foreslåede ændring af momslovens § 30 skal ses i sammenhæng med boligministerens lovforslag, hvorefter byggegodtgørelse til bolig- og institutionsbyggeri henlægges til boligministeriets område. Den foreslåede overflytning må ses som et udtryk for, at fastsættelsen af momsgodtgørelsens størrelse i højere grad er et boligpolitisk end et skatopolitisk spørgsmål og derfor mere naturligt henhører under boligministerens end under finansministerens område. Hertil kommer, at overflytningen betyder en forenkling af administrationen. Hidtil har finansministeren efter forhandling med boligministeren fastsat bestemmelserne om byggegodtgørelse, der så er blevet administreret af toldvæsenet i samarbejde med bygningsmyndighederne. Godtgørelsen til bolig- og institutionsbyggeriet er en kvadratmetergodtgørelse, og de nærmere regler herom er opbygget på grundlag af bestemmelser om boligrum, udenomsrum, arealberegning osv., der er fastsat af boligministeren. Vi har derfor også fundet det hensigtsmæssigt, at området med kvadratmetergodtgørelse

nu henlægges til det ministerium, der har den byggetekniske viden. Toldvæsenet skal fremtidig kun foretage *udbetaling* af godtgørelsen til de byggerier, der får kvadratmetergodtgørelse, og det er navnlig af kontroltekniske grunde, at toldvæsenet skal bibeholde udbetalingsfunktionen for dette byggeri. Det vil nemlig kun være toldvæsenet, der kan kontrollere, at der for et byggeri ikke både udbetales kvadratmetergodtgørelse og opnås fradrag for afgift efter momslovens regler herom.

Den foreslåede bestemmelse, som skal erstatte bestemmelsen i momslovens § 30, dækker kun et lille område af den hidtil gældende godtgørelsesordning. Men det er til gengæld meget vigtigt, at byggeri af fabrikker, værksteder og lagerbygninger sikres en stilling på linie med det byggeri, som opføres af registrerede virksomheder til egen brug, idet disse jo får fradrag for afgiften af byggeriet efter momslovens fradragsregler. Det drejer sig her om neutraliteten mellem erhvervsvirksomhederne, og det er fundet rigtigst, at toldvæsenet også fremover administrerer dette specielle område, hvor godtgørelsen i øvrigt ikke er teknisk baseret på boliglovgivningens regler.

Da lovforslaget er ganske kort, og da de ledsagende bemærkninger formentlig tilstrækkeligt præciserer forslaget, skal jeg herefter anbefale forslaget til lov om ændring af merværdiafgiftsloven til folketingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Valbak): Jeg skal herved fremsætte forslag til folketingsbeslutning om tandlægevæsenet m. v.

Til trods for, at de samlede udgifter til tandbehandling udgør ca. 1 milliard kr. årligt, er tandlægevæsenet en mindre påagtet del af det samlede sundhedsvæsen. En væsentlig årsag hertil er formentlig bl. a., at behandlingen af tændernes sygdomme her i landet er udskilt fra det almindelige lægevæsen. De moderne social- og sundhedspolitiske målsætningers opfyldelse er da også fortrinsvis taget op til konkret udformning på det sociale og lægelige område, i meget mindre grad på det tandlægelige område.

Med forslaget om en analyse af tandlægevæsenet m. v. kan der gives et bidrag til, at problemerne omkring tandplejen kommer ind i en prioritering på lige fod med det øv-